

Sant Jordi 2017

Obres premiades Jocs Florals

El jurat integrat per Vicky Gasch (representants d'educació infantil), Maite Pujol (representant de cycle inicial), Francesca López (representant de cycle mitjà), Maite Celvallos (representant de cycle superior) i Alba Grau (caps d'estudis) es va reunir el dia 18 d'abril de 2017, per deliberar sobre les obres premiades a l'edició d'enguany.

Aquest curs hi heu participat els i les alumnes de primària i heu participat en la modalitat de prosa i alguns també en la modalitat de poesia.

Els membres del jurat hem comprovat, a través de la lectura dels vostres treballs, la il·lusió que hi heu posat i ens ha estat molt difícil arribar al veredict final.

Considerem que un certamen d'aquest tipus té l'objectiu prioritari de fer estimar la llengua catalana i adonar-se del poder de la comunicació, de poder jugar amb el llenguatge i avançar en el seu coneixement i la seva utilització.

Creiem que aquest objectiu s'ha assolit per la majoria de vosaltres, en el sentit que cada un dels treballs presentats suposa un interès i un esforç que sens dubte us ha portat a una millora per anar avançant.

Aprofitem també per felicitar a tots els mestres que us ajuden i us acompanyen en aquest procés de descoberta de les paraules.

Felicitem els seleccionats i us animem a tots a continuar en aquesta tasca.

Enhorabona!

Vic, 23 d'abril de 2017

RELACIÓ DE PREMIATS 2017

CATEGORIA A (prosa): alumnes de 1r

	Títol
1r premi	El mag que no podia fer màgia.
1r premi	L'ocell que va poder volar

CATEGORIA B (prosa): alumnes de 2n

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit	Àguila	El futbolista Marc	Emmanuel Williams
3r premi	Despistada	El problema del mitjó	Rita Cabanas
2n premi	Estel	El cigne i la moneda	Paula Bassols
1r premi	El botó	L'arbre dels desitjos	Marc Llarch

CATEGORIA C (prosa): alumnes de 3r

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit	Cera	El nen i el porc senglar	Ares Mateu
3r premi	Transparent	El rellotge del temps	Peace Lucky
3r premi	Siri h	El conte de la felicitat	Iris Homs
2n premi	Orquídia	Viatge al cos humà	Arlet Xandri
2n premi	Vits	El rellotge màgic	Jordi Seguer
1r premi	Tres	El viatge a l'antic Egipte	Júlia Rierola
1r premi	24K Màgic	L'Abde i el llibre màgic	Genís Maresma

CATEGORIA D (prosa) : alumnes de 4t

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit	Llop	Un Coala abandonat	Aritz Urresola
3r premi	Conan	La fada i els llums del menjador	Sibil·la Bofill
2n premi	Super Mario	En Bradley i la cova dels quatre lladres	Arnau Maresma
1r premi	Vida	La granota Carlota	Fiona Serra

CATEGORIA E (prosa i poesia): alumnes de 5è

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit poesia	IMCGD	Un sentiment carbassa	Davinia Font
3r premi prosa	Bella	Un viatge molt especial	Aloma Xandri
2n premi poesia	GOP	Sigues tu mateix	Guim Oliver
1r premi prosa	M.B.A	Les tres ovelles i el riu	Martí Boixader

CATEGORIA F (prosa): alumnes de 6è

	Pseudònim	Títol	Nom
Accèssit	M.M.M. 11	El bolígraf	Marina Martí
3r premi	Hakuna matata	El conte diferent	Berta Espona
2n premi	Jambo	Diari d'un gos	Alícia Martí
1r premi	Flag	El cor i en Bernat	Naiara Arrieta

primer

Curs: 1r A

Categoria: A

Modalitat: Prosa

Títol: El mag que no podia fer màgia

Hi havia una vegada un mag que cada vegada que volia fer sortir un conill de dins d'un barret resulta que el que sortia del barret era.... una pastanaga!

Cansat de provar-ho i provar-ho, va decidir anar a una escola de màgia.

Allà va trobar un mestre que li va dir que el problema que tenia era que se li havia gastat la vareta i això la màgia no ho podia arreglar. El que havia de fer era comprar-ne una altra. Però la botiga on havia d'anar-la a comprar era en un carrer que no hi vivia ningú i que ningú sabia on era.

El conill del seu barret, que també era una mica màgic, es va oferir a ajudar-lo.

Entre tots dos van caminar per tota la ciutat i quan gairebé ja pensaven que no podrien arribar fins a la botiga, van adonar-se que darrera d'unes plantes molt estranyes hi havia un portal amagat. Travessant aquest portal van descobrir el carrer de la botiga i van poder comprar una vareta nova.

Ara sí que ja podria tornar a fer màgia tal com ell volia.

I vet aquí un gos, vet aquí un mag

el conill es menja la pastanaga

i aquest conte s'ha acabat!

Nens i nenes de 1r A

Curs: 1r B

Categoria: A

Modalitat: Prosa

Títol: **L'ocell que va poder volar**

Ha arribat la primavera. Plou sovint, els arbres floreixen i surten flors. Al jardí n'hi ha de tots colors. Dalt d'un arbre hi ha un ocell. En Jordi i la Judit se'l miren des de la finestra de casa. Veuen que li passa alguna cosa. Potser està ferit. Demanen als pares si el poden ajudar.

- Quan pari una mica de ploure l'anirem a buscar.- Els diu el pare.

A la tarda sembla que afluixa. Darrera els núvols es comença a veure el sol. La Judit s'impacienta. L'ocell té una ala trencada i no pot volar.

En Jordi i la Judit el curen i li donen menjar. L'han ficat dins d'una gàbia que guarden a les golfes.

A l'hora de sopar, la Judit vol que entre tots pensin un nom per a l'ocell. Ella se'l voldria quedar però els pares li expliquen que l'ocell ha de poder volar.

Això a ella no li agrada i no entén perquè l'ocell no es pot quedar.

Després la Judit se'l mira i el veu trist. Pensa que potser l'ocell vol anar amb la seva mare i els ulls se li omplen de llàgrimes.

D'aquí a dos dies l'ocell volarà. La Judit està una mica trista però contenta alhora .

Nens i nenes de 1r B

segon

Pseudònim: Àguila

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: El futbolista Marc

Hi havia una vegada un futbolista que és deia Marc. Li agradava molt jugar a futbol i sempre que podia hi jugava.

Un dia estava a casa seva i es va posar a jugar a futbol i va trencar un gerro. La seva mare molt enfadada li va dir: - Marc, marxa a jugar a futbol a fora ! En Marc una mica trist se'n va anar a jugar a fora.

Per sort es va trobar uns nens i es van fer molt amics i van poder jugar a futbol. De sobte en Marc es va fer mal i van haver de trucar a una ambulància i se'l van emportar . Des d'aquell dia la mare el va deixar jugar a futbol a casa.

Emmanuel Williams

Accèsit

Pseudònim: Despistada

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: El problema del mitjó

Hi havia una vegada un mitjó que era blanc i tenia unes perles blanques i brillants. Quan el sol tacava les perles del mitjó semblava que li sortissin rajos de llum.

Aquest mitjó l'havia comprat la Maria.

Per a ella era molt important. Per això mai no el deixava sol.

Un dia, la Maria va deixar el mitjó sol a casa i no tenia cap mena de companyia.

A més, la Maria no sabia una cosa: que el mitjó tenia vida.

El mitjó va començar a jugar per casa i ... tot d'una es va descosir perquè jugava tant que va rascar a la banyera.

El mitjó va dir:

- Millor que torni al meu lloc perquè vindrà la Maria i no vull que em descobreixi jugant!

El mitjó se'n va anar al sofà on l'havia deixat la Maria.

La Maria va arribar a casa i va dir:

- Ostres! El mitjó! Me l'he deixat a casa a sobre el sofà i algú l'ha tocat i l'ha descosit!

La Maria va començar a plorar.

La seva mare la va veure i li va preguntar què li passava.

- Què et passa Maria?
- És que el meu mitjó s'ha descosit i estic trista!
- Tranquil·la Maria, ja el cosirem.

Dit i fet. Van anar a una botiga de fols.

- Hola! Venim per arreglar aquest mitjó. (va dir la mare)
- Sí, és un mitjó molt especial per mi i el vull arreglar. (va dir la Maria)

Al cap d'una estona la venedora va acabar d'arreglar el mitjó i li va dir a la Maria:

- Té Maria, aquí tens el mitjó.
- Gràcies! És molt amable, adéu! (va dir la Maria)
- Adéu!

Se'n va anar a casa i van començar a jugar.

Rita Cabanas
3r premi

Pseudònim: Estel

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: El cigne i la moneda

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc que li agradaven molt els cignes. Un dia va anar al bosc amb l'escola i la seva mare li va donar una moneda. Ell se la va ficar a la butxaca i quan va arribar al bosc es va posar a mirar una cosa i es va perdre.

Va trobar un llac que era màgic i un cigne li va dir que per allà hi havia molts bruixots i que tots, però tots, tenien una bola màgica i que podien saber moltes coses. I en va trobar un. El cigne, que era molt llest, li va veure al bruixot la bola màgica i sabia que en Marc tenia una moneda. El cigne va dir que si en Marc llençava la moneda al llac, tots els bruixots desapareixerien. I així ho va fer.

El millor amic d'en Marc es va adonar que en Marc no hi era i li va dir a la professora. El van buscar, però no el van trobar. Gràcies a una fada el van trobar.

Quan van tornar a casa, la mare va demanar a en Marc com li havia anat i en Marc va contestar: - No m'ha anat bé. M'ha anat súper bé!.

Des d'aquell dia mai més es va distreure quan anava amb l'escola.

I conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Paula Bassols

2n premi

Pseudònim: El Botó

Categoria: B

Modalitat: Prosa

Títol: L'arbre dels desitjos

Un dia, de bon matí, en una plaça, hi havia un arbre. Era estiu. A l'arbre li agradava que la gent li pengés els seus desitjos però, l'arbre s'estava pansint.

L'arbre li va dir al sol:

- Sol, podries fer una mica menys de calor?
- No puc, és el meu horari d'estiu.

Després va preguntar als núvols:

- Núvols, podeu fer que plougui?
- Ja va ploure ahir, no saps el nostre horari d'estiu? Plou un cop per setmana.

L'arbre s'estava morint, se li estaven tornant les fulles grogues.

De sobte l'arbre va tenir una idea. Li va preguntar a un nen:

- Nen!
- Què?
- Podries regar-me?
- Sí!

El nen va preguntar a l'encarregat de neteja:

- Hola, podries donar-me una regadora?
- Sí.

Però a l'encarregat li havien caigut les claus de la capsa de la regadora. Sort que hi havia una canya.

Van aconseguir pescar la clau.

L'encarregat va obrir la capsa i el nen va anar corrents a regar l'arbre.

Les fulles tornaven a ser verdes ... i, catacrac, catacrac, aquest conte s'ha acabat!

Marc Llarch

1r premi

tercer

Pseudònim: Cera

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol: El nen i el porc senglar

Hi havia una vegada un porc senglar i un llenyataire. Un dia el poble es va quedar sense llenya.

El llenyataire en va anar a tallar, però en va tallar tanta que el bosc quasi bé va quedar sense llenya. Així que el porc senglar va haver de marxar per buscar un lloc on viure. Va decidir anar cap al poble i la gent no el volia allà. Al pobre porc senglar la gent el pagaven i l'insultaven. Per sort, un nen que el va veure se'l va quedar i va viure feliç, amb ell.

Però un dia el porc va tenir fills i va haver marxar al bosc, a viure perquè tants a casa del nen no podien viure.

El porc trobava a faltar molt al nen i va voler tornar al poble amb als seus fillets. La gent del poble van tornar a pegar a la mare, però no als fillets, perquè deien que eren molt bonics. Els nens del poble, es volien quedar els porquets. Però el nen va passar per la plaça del poble i va veure els porquets i la mare i va decidir quedar-se'ls tots a casa. Mai més els va deixar. Conta contat ja s'ha acabat.

Ares Mateu

Accèssit

Pseudònim: Transparent

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol: **El rellotge del temps**

Hi havia una vegada un nen que es deia Joan: En Joan, d'uns 20 anys vivia tot sol en un palau però tenia un gatet que tenia poders. El gat, que es deia Serra, era sonàmbul i com que sempre estava al seu llit, un bon dia va construir un rellotge gegant.

Quan en Joan i en Serra es van despertar, en Joan va anar cap a la sala d'invents i de sobte es va trobar una cosa feta de metall que tenia la forma d'un rellotge i en Joan va cridar tan fort que en Serra va venir corrents com un llampec.

Aleshores en Joan li va dir .- Tu saps qui ha construït aquesta màquina ? i en Serra li va contestar: - No, no ho sé.

Després en Joan va voler provar aquella màquina i van anar a parar a Egipte, al costat del Faraó. Però se'ls va destruir el botó de tornada.

Llavors, van intentar tornar cap a casa, però no podien...el botó estava espatllat. Tocant-lo i tocant-lo van anar a parar a l'època dels dinosaures, i com que no podien tornar, va arribar un triceratops molt savi.

Aquest, els va salvar la vida perquè els va arreglar el rellotge i així van poder tornar a casa.

Després en Serra va dir-li : -Ara et diré qui el va construir. He estat jo.

I conte contat, ja s'ha acabat... si no em creieu, aneu-hi i ho veureu!!!!

Sempre cal que creieu en vosaltres mateixos !!!!!

Peace Lucky

3r premi

Pseudònim: Siri h

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol : El conte de la felicitat

Hi havia una vegada una nena que es deia Laia i li agradaven molt els llibres. El dia del seu aniversari el seu avi li va regalar un llibre que parlava de la felicitat. Se'l va començar a llegir i a la primera paraula... PUF!!! , va desaparèixer.

Es va trobar a una habitació que no era la seva, a una casa que no era la seva, en un planeta que no era el seu!!!

La primera frase de la Laia va ser: "Ai deu meu"!!!

Va preguntar a un ésser estrany que voltava per allà a prop: "a quin planeta estem?" i ell va contestar, no ho sé; estem aquí atrapats fa un segle.

la Laia va preguntar : "I encara no estàs mort?"

No, nosaltres no morim - va dir l'extraterrestre.

El rei Felix d'aquest planeta diu que si ell no pot ser feliç, ningú podrà ser feliç.

La Laia va dir no et preocupis, jo m'encarrego.

L'extraterrestre va agafar una llibreta i un bolígraf i va apuntar la direcció i la Laia ben valenta va anar a buscar-lo.

Va arribar al castell, però hi havia moltes portes, va entrar per una que estava al darrera i al final va arribar al menjador, on estava el rei Fèlix avorrit i jugant a la play .

Li va dir : " Tens tot un poble avorrit i tu també".

El rei es va adonar que necessitava la felicitat per viure .

La Laia havia solucionat un problema. De cop... PUF!!!

Va aparèixer a la seva habitació, a la seva casa i al seu planeta.

I per aquí i per allà , el conte de la felicitat ja s'ha acabat!

Iris Homs

3r premi

Pseudònim: Orquídia

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol: **Viatge al cos humà**

Hi havia una vegada una nena que es deia Carla, vivia a casa seva amb els seus pares i els seus germans.

Un dia va veure un mirall i va exclamar – aquest mirall no l'he vist mai ! Va anar a cridar als seus germans.

I Van preguntar – que passa ? i la Carla va dir - mireu aquest mirall , no l'he vist mai . El germà va provar de tocar el mirall i la mà li va quedar a dintre , després la cama i tots van entrar , i es van trobar en un lloc meravellós , es van adonar que eren , dintre el cos humà ! es van trobar una plaqueta que els va oferir una planxa voladora. Es van passejar per el cos, van veure coses que no havia vist mai ningú. Però, hi va haver un problema, estaven en un braç , i la persona es va trencar el braç que justament estaven la Carla i els seus germans . Es van clavar un cop molt fort, però per sort ningú es va fer re . Els nens van poder veure com era un os trencat que només ho havien vist en llibres de casa o de l'escola . Després d'una estona en Jordi, el germà petit, va exclamar: –hi ara com tornarem? tots van estar pensant una bona estona i van decidir que si trobaven el punt on hi havia el mirall i el movien cap a la cama o un altre lloc podien salvar-se. Al cap de cinc minuts que va semblar dues hores, per fi van trobar la sortida del mirall. La Laura, la germana, gran va provar de sortir, però no va poder sortir i va dir :- la sortida és on està enguixat, hem e moure-la. Fins que al cap de deu minuts, la Carla va ficar la mà i va dir :- aquí ja no està enguixat.

I es van acomiadar de la plaqueta, van travessar el mirall i van tornar a casa .
Conte contat, ja s'ha acabat!

Arlet Xandri
2n premi

Pseudònim: Vits

Categoria: C

Modalitat: prosa

Títol: El rellotge màgic

A la terra, fa molt de temps hi havia una casa on vivia un nen i tenia un rellotge màgic. Aquest nen, sempre portava una gorra verda amb molts puntets de color vermell. La seva cara era rodona i els seus ulls blaus com el cel. Duia una camiseta taronja molt intensa i uns pantalons negres...tenia més o menys uns 11 anys. Feia molts esports: pàdel, nedava... i el seu rellotge era daurat, semblava ben bé d'or i tenia unes agulles negres com la nit.

Però vet aquí un dia, el nen va descobrir que el rellotge parlava i aleshores va pensar:

- Si el rellotge parla, potser és una màquina del temps. Va estar hores i hores esbrinant com es transportaria i cap al vespre ho va descobrir finalment: quan girava les agulles del rellotge, es transportava. Així va ser com va fer molt i molts viatges, però un bon dia el rellotge li va dir:

- Prou! pots viatjar pel temps, però el que no pots és deixar-me tirat.

-Val, li va contestar...però de sobte li van començar a sortir unes potes.

Un bon dia, el nen i el rellotge van tenir una idea: I si feien dos viatges en un dia?

En el primer viatge s'ho van passar pipa, però en el segon van tenir un problema.

Van anar a parar al món dels dinosaures i el rellotge es va espatllar.

El nen no sabia què fer...estava totalment en blanc va començar a plorar i plorar...no era tant pel fet de poder tornar a casa sinó perquè s'estimava molt al seu amic.

Al cap de molta estona, es va posar tot seriós i va anar a buscar ajuda, però com que estava a l'època dels dinosaures, no hi havia ningú. Tot plegat va veure tot de dinosaures, es va amagar en una cova perquè no se'l mengessin i tot plegat va trobar un vellet que semblava molt savi i li va demanar que l'ajudés.

El savi li va dir que ho faria tan sols si superava una prova . Havia d'encertar totes les preguntes :

1ª pregunta – Quan fan $11 + 11$? . 22, li va contestar.

-Correcte !

2ª pregunta - I $100 + 100$? 200

-Molt bé, te l'arreglaré.

Li va arreglar, el nen li va donar les gràcies i així van poder tornar cap a casa tots dos.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

Jordi Seguer

2n premi

Pseudònim: Tres

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol: El viatge a l'antic Egipte

Hi havia una vegada, un científic que va fer una màquina del temps i va voler viatjar a l' antic Egipte, el segle 29 a C, però la Ajuntament no el deixava, ell volia aprendre sobre Egipte.

Va agafa la màquina del temps que va inventar , i va viatjar el segle 29 a C.

Quan va ser a Egipte es va vestir com ells , va estudiar la piràmide de Keops i va descobrir que feia 150 m. d'alçada i 140 m. d'amplada, però un escriptor del Faraó el va veure i va pensar que era un lladre, va córrer cap el Faraó i li va explicar que havia vist un lladre a la piràmide de Keops. El Faraó va dir : - Porteu me'l ara mateix.

Els guàrdies el van veure i el van agafar. El van portar al davant del Faraó i ell li va dir :- Lladre perquè volies robar la tomba del Faraó Keops?

- No volia robar res només volia estar a l'obra.

- No m'ho crec , porteu -lo als lleons.

Els guàrdies el van portar a la gàbia dels lleons i el van lligar amb cordes. Va veure una finestreta com les de la presó, tenia una serreta a la motxilla i va poder tallar les cordes i els barrots de la finestra va aprofitar per escapar-se.

Va córrer cap a la màquina del temps s'hi va ficar a dins, va marcar l'any 2017 dia 28 de març.

Quan va arribar a casa va poder escriure un llibre sobre aquesta història, la seva història.

Júlia Rierola
1r premi

Pseudònim: 24K Màgic

Categoria: C

Modalitat: Prosa

Títol : L'Àbde i el llibre màgic

Avui dia, en aquest món..., hi havia un refugiat siria que es deia Àbde.

Sabeu què és un refugiat? No? Doncs escolteu i ho sabreu.

L' Àbde era un nen siria, però va haver de marxar del seu poble perquè hi havia guerra i la gent es moria de gana, de set i de fred.

Un dia que feia molt fred, l' Àbde caminava pel camp , molt trist i va passar una cosa estranya, va trobar un llibre a terra i va pensar: "D' on ha sortit aquest llibre?".

El va agafar i el va fullejar i va veure un títol que deia: " El canvi climàtic " . Va recitar unes paraules i amb dos segons va aparèixer un sol ben bonic.

Fins i tot ell va dir:- Uaaau!!! i al final de les paraules posava: "Has solucionat el fred ". En llegir això va creure que la gent que continuava a Síria ja no passava fred.

Va passar pàgina i va trobar un altre títol que deia: " El banquet" i va tornar a recitar unes altres paraules i va aparèixer una taula parada amb menjar molt sa. Al final de les paraules, van sortir més paraules i ho va llegir: "Has solucionat la gana".

Va pensar que els de Síria ja no passaven gana i va tornar a passar pàgina.

Què? – va ser el comentari de l'Àbde quan va veure el títol.

Aquesta vegada deia "El riu".

Va tornar a recitar i al cap de no res va aparèixer un riu més llarg que el riu Nil i la gent, va parar de menjar i va començar a beure aigua.

Va girar pàgina i aquesta vegada el títol era: "La vida".

Va recitar i els soldats sirians van reconèixer que feien coses dolentes i van perdonar a la gent.

L'Àbde va deixar el llibre contemplant la gent.

Quan va voler agafar el llibre; ja no hi era!!!

Però el més important era que van poder tornar a Síria.

I us preguntareu:- aquell llibre era màgic?

I conte contat, ja s'ha acabat.

I si no voleu que pateixin els refugiats, feu-los costat.

Genís Maresma

1r premi

Quart

Pseudònim: Llop

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: Un Coala abandonat

Temps era temps, quan els animals parlaven, en Guillem desitjava tenir un coala. Un dia en un camp de flors, en Guillem va trobar una caixa que es movia. En Guillem la va obrir i, sabeu què era? Un coala!

Després la mare va dir:

- I què farem amb aquest animal?
- Doncs quedar-nos-el a casa! -va contestar en Guillem.

La mare s'ho va pensar i va dir que no.

En Guillem va dir:

- Siplau!!

Però per més vegades que ho digués no hi havia manera.

En Guillem va plorar perquè mai havia vist un coala tan bonic com aquell. La mare en veure'l tan trist li va dir:

- Està bé Guillem, ens el podem quedar però amb una condició. L'hauràs de cuidar tu sol.
- D'acord! - va dir en Guillem. - El cuidaré jo sol! Però mare, quin nom li podem posar?
- Pensa tu un Guillem.
- Mmm... ja sé li podem posar Griso perquè és de color gris.

En Guillem va estar al parc jugant amb el Griso quan de sobte el coala va parlar.

Quan ho va sentir el va sorprendre moltíssim i va dir:

- Com és que tu parles, si els animals no parlen?
- Perquè els animals també parlem.- va dir en Griso.

D'aquesta manera en Griso li va poder agrair que el cuidés tant. En Griso era un coala molt espavilat perquè sabia fer moltes altres coses com aguantar-se als arbres. I sabeu quanta estona està penjat als arbres? Doncs unes 24 hores, com un dia sencer. Però no només això, també salta, estudia i balla. I conte contat, ja s'ha acabat.

Aritz Urresola

Accèssit

Pseudònim: Conan

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: **La fada i els llums del menjador**

Fa molt i molt de temps, a un poblet de pescadors, hi vivia una velleta que sempre estava fent mitja, mirant els llums del menjador. Un dia un d'aquells llumets es va fondre, i d'allà en va sortir una pols que va anar a parar a un gerro amb una planta.

Al cap d'uns quants dies, quan la planta va brotar, va sortir una fadeta molt petita que l'anciana no va veure. Es va posar entremig del jersei que estava fent i quan el va acabar, la velleta se'l va posar. Molt a poc a poc li van començar a créixer unes ales molt boniques i de tots colors, però la iaia no se'n adonava.

Un matí assolellat, quan es va despertar, estava volant per sobre el mar blau intens amb unes ales, i a les onades es reflectia la seva imatge de quan era jove. Fl.

Sibil·la Bofill

3r premi

Pseudònim: Super Mario

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: **En Bradley i la cova dels quatre lladres**

Hi havia una vegada, en un poble molt llunyà, un lladre, i un lladre i un altre lladre, i un més... És a dir: hi havia quatre lladres que vivien en una cova i sempre feien la guitza a la gent, i tot el poble n'estava cansat d'aquells homes tan empipadors. Els lladres vivien en una cova molt i molt bonica amagada al bosc, on hi tenien totes les diversions de la gent, perquè en lloc d'estar divertits..., estiguessin ben avorrits. Aquests lladres no robaven diners ni objectes valuosos. Robaven les diversions de la gent. I amb això aconseguien que les persones estiguessin ben avorrides.

Però un bon dia va arribar al poble un nen nou que es deia Bradley i encara no ho sabia que hi havia aquests lladres de l'avorriment. Però com que a en Bradley li encantava explorar... es va endinsar al bosc del poble i li va semblar veure una cosa que corria molt i molt ràpid. En Bradley es va espantar una mica. I va dir amb veu tremolosa:

- Que hi ha algú?

I de cop, va sentir:

- Hahaha!

En Bradley sí que es va espantar en aquell moment! I va decidir caminar i caminar i caminar fins que... es va trobar amb la cova dels 4 lladres! Aquella cova mai se l'havia trobat ningú del poble. En Bradley es quedà meravellat mirant aquella cova, fins que de cop i volta va sentir:

-Bradley! On ets?!

Eren els seus pares que l'estaven buscant!

En Bradley va córrer fins arribar allà on hi havia els seus pares, i ells preocupats li van preguntar:

-Però Bradley, on eres?

- Emmm.....

Havia d'inventar-se una excusa molt ràpid. I ell va respondre:

- Estava passejant pel bosc.

Ell sabia que els seus pares no el creurien perquè si els ho explicava li dirien que les coses màgiques no existeixen, ni tampoc les persones que corren tan ràpid, però tan se val; això seria un secret que només sabia ell.

Quan va acabar de dinar va preguntar als seus pares si podia anar a jugar a la gran esplanada on començava el bosc. Els seus pares van dir-li que sí, i en Bradley va anar corrent a la gran esplanada, i es va endinsar al bosc del poble. Va arribar a la cova i va sentir veus de persones, i en Bradley va entrar a dins per veure qui hi havia, i va veure que quatre persones amb una mitja a la cara estaven discutint sobre el següent:

- No! Jo vull aquesta diversió! No!, la vull jo! No, jo!
- -Aa.... aatxim!!! - En Bradley va esternudar!

Els lladres el van sentir! I van dir tots quatre a la vegada:

- Un intrús!!!!

Els lladres el van agafar i el van tancar dins del seu calabós. Quan els lladres feien la migdiada i estaven adormits en Bradley, com que sempre portava un clip per si de cas, va aconseguir obrir la porta del calabós. Va agafar el sac on tenien totes les diversions de tot el poble, va sortir de la cova i va obrir el sac.

Va escampar totes les diversions pel poble i cada diversió va anar a parar a la persona a qui li pertocava i tot va tornar a la normalitat.

Però s'havia de desfer dels quatre lladres. Va tornar a la cova i va trobar una mena de perfum que posava: COLÒNIA ESTABORNIDORA DE PER VIDA!

La va tirar als quatre lladres, va llençar el perfum a terra i va tornar a casa seva i la seva mare li va dir:

- Bradley, t'he fet crema dels quatre lladres!
- D'acord, ja vinc!!! -va dir ell.

(La crema dels quatre lladres és una crema molt bona que es va inventar la meua mare i per això en aquesta aventura li he posat: En Bradley i la cova dels quatre lladres.)

Arnau Maresma

2n premi

Pseudònim: Vida

Categoria: D

Modalitat: Prosa

Títol: La granota Carlota

Hi havia una vegada una granota que es deia Carlota i vivia a l'estany dels somnis. Aquella granota, sempre duia uns mitjons de ratlles, però, la Carlota no era una granota normal i corrent, perquè inventava invents al seu SUPER LABORATORI...

Com ja sabeu les granotes NO tenen dents, però, la Carlota no suportava menjar mosques d'un sol cop, li agradava menjar puré de mosques, i com que no tenia ni dents, ni trituradora, ni Thermomix... No ho podia fer. Oh! Però un dia va tenir una IDEA BRILLANT: anar a buscar les dents que els hi queien als infants per fer-se una dentadura postissa. Va fer un mapa per saber el recorregut que faria: Londres, Itàlia, París i Xina. Va dir que l'endemà a les 6:00 aniria fent via.

L'endemà...Ostres! S'havia adormit! Eren les 6:35. Es va llevar ben ràpid i es va preparar la motxilla de viatge. Aquí va començar l'aventura i va decidir que ja que anava a diferents països aprofitaria per veure les ciutats.

Així que va anar fins a Londres. El primer que va pensar va ser anar a veure el BIG BEN, però abans havia d'anar a buscar alguna dent. Va entrar a la primera casa que va veure, allà hi vivia una nena que semblava, més o menys, de 5 anys; tenia els cabells llargs i ataronjats i tenia moltes pigues a les galtes. En aquells moments duia un pijama, i quan va obrir una mica la boca...Oh! Li havien caigut 2 dents! Perfecte! De seguida va obrir la motxilla i de dins en va treure 2 regalets i va canviar les dents pels regalets. Va marxar molt feliç però a davant de la porta hi havia... un gat. Es va parar de cop, el cor li anava a cent, va empassar saliva i el

va mirar, Uf! Estava dormint, però havia d'anar amb molt de compte. En sortir, va visitar una mica Londres i amb el primer tren que va veure, hi va entrar. Cap a Itàlia! A Itàlia només va trobar una dent però va continuar.

Per sort, a París tot va anar molt més bé! Va trobar 3 dents. És clar, no es va descuidar d'anar a veure la "TORRE EIFFEL". I per acabar, va anar a parar a Xina on en va trobar 4! Allà va anar a veure la meravellosa i llarguíssima muralla Xina.

En tornar a casa, va anar al seu SUPER LABORATORI i va contar quantes dents tenia: 1...3, 4...6, 7... 10! Tenia 10 dents justes, 5 a dalt i 5 a baix. Després de fer-se la dentadura perfecta, sempre més va poder menjar puré de mosques.

Vet aquí una dent, vet aquí dos, aquest conte ja s'ha fos.

(si no trobes la teua dent ja saps qui la té).

Fiona Serra

1r premi

cinquè

Pseudònim: IMCGD

Categoria: E

Modalitat: Poesia

Títol: **Un sentiment carbassa**

Una colla com Déu mana
és la que hi ha a la ciutat vigatana.
Per ser una colla animada
necessites molta gentada.

Pujarem, pujarem
i el cel tocarem.
Per arribar-hi,
amb molta força caldrà anar-hi.

El seny és el més important
per anar pujant.
Una colla plena de color
té molt més valor.

Per arribar a fer l'aleta
molta pinya i cap a la meta.
Sempre tinc aquest record
dins del meu petit cor.

Davinia Font
Accèssit

Pseudònim: Bella

Categoria: E

Modalitat: Prosa

Títol: **Un viatge molt especial**

Fa un any, el dia 14 de Juny, em vaig despertar molt d'hora, era el meu aniversari. Els meus pares i els meus germans em van donar el regal. El regal va ser un viatge a Mallorca amb barca.

El dia, 22 de Juny vam preparar les maletes i vam anar al port de Barcelona. A les 11h, el vaixell ja era en rumbr. Ens esperava un viatge d'unes 7 hores. Quan feia dues hores que estàvem en rumbr cap a Mallorca, vaig veure un ocell molt estrany, era de color grog, daurat, taronja i vermell. A les 6h de la tarda, vam arribar a Mallorca. Vam anar a un apartament al costat del mar. Vam desfer les maletes i jo vaig anar a la platja. Quan era dins el mar vaig veure una mena de porta. Jo vaig travessar la porta i quan era a l'altre banda de la porta vaig veure un món diferent. Era tot de coses de fantasia. Vaig anar caminant i caminant, en vaig trobar una fada molt amable. Em va dir que era la reina del regne de les fades i de la fantasia que pertanyia a la dinastia dels Altíssims i es deia Llunesa. Em va donar un pergami on hi havien escrits 2 objectes del regne de la fantasia. Els 2 objectes eren: El Cor de Cristall i La Caixeta de Música. Jo els vaig anar a buscar. Al Cor de Cristall havia anat a parar el regne dels Gegants, així que vaig anar el regne dels Gegants. Em vaig trobar un gegant que es deia Cor de Gel. El Cor de Gel em va dir que el Cor de Cristall era al castell dels seus avantpassats. Vam travessar tot el jardí i al final vam arribar al portal. El Cor de Gel em va ensenyar un mapa molt antic i marcava on era El Cor de cristall. El Cor de Cristall era al soterrani. Vam baixar i vam començar a buscar per tot arreu. Vam obrir un cofre molt antic, i a dins hi havia El Cor de Cristall !!! Me'l vaig guardar i em vaig acomiadar. El segon objecte era la Caixeta de Música i era al regne dels Gnoms. Vaig emprendre el camí per anar el regne dels Gnoms. Quan vaig arribar em vaig

trobar a dos Gnoms que es deien Matoll i nenúfar. La Nenúfar em va explicar que tenia el poder de fer florir flors i la Matoll de fer sortir punxes.

-Nenúfar saps on és la Caixeta de Música?- Vaig preguntar.

-Si!!! La Caixeta de Música és a dins de la gran flor de color celeste.- Em va explicar.

Així que vam anar a la gran flor de color celeste. La gran flor de color celesta era el costat del palau dels Gnoms. La Nenúfar i la Matoll me la van donar. Vaig tornar al regne de les fades i li vaig donar a la Llunesa, la reina del regne de les fades i de la fantasia.

-Molt bé Aloma has trobat els dos objectes de la fantasia, has set molt valenta.-Em va dir la Llunesa.

-Llunesa i si un dia vull tornar , que haig de fer?-Vaig preguntar.

-Nomes cal que freguis aquest penjoll en forma de lluna, ja pots tornar a casa.-Em va dir.

Finalment vaig tornar a Mallorca i van ser les millors vacances del món.

Vet a qui un gegant i vet a qui una fada aquest conta ja s'ha acabat.

Aloma Xandri
3r premi

Pseudònim: GOP

Categoria: E

Modalitat: Poesia

Títol: **Sigues tu mateix**

Per ser feliç s'ha de lluitar,
els teus somnis has de defensar,
no et deixis manar,
només deixa't mimar.

Seguint el teu camí
arribaràs al teu destí.
El teu somriure podràs lluir
i el cor podràs embellir.

Estigues content,
no et deixis emportar pel vent.
No t'enfadis a cada moment,
i sigues una mica prudent.

Guim Oliver
2n premi

Pseudònim: M.B.A

Categoria: E

Modalitat: Poesia

Títol: **Les tres ovelles i el riu**

Hi havia una vegada, fa molt de temps, un prat molt verd. Hi vivien tres ovelles; la Primera ovel·la, que era molt forta i tenia unes banyes molt imponents, la Segona ovel·la, que era la més petita però era molt àgil, i la Tercera ovel·la, que no era ni gran ni petita, però era la més intel·ligent.

Al costat de casa de les ovelles hi havia un torrent amb moltes pedres i que baixava molt fort, i al final del torrent hi havia una cascada. A l'altre cantó del torrent hi havia una pomera amb moltes pomes grosses i sucoses.

Les tres ovelles van fer una juguesca: la que creués el torrent primera, tindria totes les pomes per a ella sola. La Primera ovel·la va decidir travessar el riu nedant, la Segona ovel·la va pensar que seria millor saltar,

i la Tercera ovel·la va decidir tallar un arbre i fer-lo servir com a pont. La Primera ovel·la i la Segona van voler anar molt ràpid. La Primera va creuar nedant, però quan ja arribava, no va poder més i se la va emportar el corrent; però per sort, es va agafar a una de les roques. La Segona va saltar, però va relliscar i va caure a l'aigua, i es va agafar a la Primera ovel·la.

Quan la Tercera ovel·la les va veure allà atrapades, va decidir ajudar-les. Va recordar la seva idea, i sense perdre temps, va agafar una destral, i va intentar tallar l'arbre, però costava molt. Va pensar en les altres ovelles, i això la va motivar a continuar tallant. Al final, ho va aconseguir. El tronc va caure a l'aigua fent PATAXAP! Les ovelles van poder agafar-s'hi i, en sortir, van acordar que les pomes se les havia de quedar la Tercera ovel·la.

Martí Boixader

1r premi

sisè

Pseudònim: M.M.M. 11

Categoria: F

Modalitat: Prosa

Títol: **El bolígraf**

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc. Tenia 12 anys. Anava a 6è A. Era alt i ros, d'ulls negres com el carbó. Li encantava viure aventures que no pogués oblidar mai. No li agradava gens anar a l'escola. Ell deia que era una presó per nens on els pares els obligaven a anar encara que no els hi agradés.

Era el diumenge 26 de Març, el seu aniversari i la seva germaneta Mariona va entrar corrents i cridant a la seva habitació. Portava una caixeta on hi havia escrit: "MARC". Estava decorada amb cotxes adhesius. Ella va despertar en Marc i el va felicitar. Li va donar la caixa i va esperar que l'obris.:

-Mmm..., un bolígraf? d'acord, gracies Mariona.- Va dir tot desil·lusionat.

La Mariona va marxar i al cap d'1 hora en Marc havia de fer feina així que es va aixecar i va agafar el bolígraf que la Mariona li havia regalat. En el moment en que el va prémer es va parar el temps. Ell no se'n va adonar va acabar el dictat va tornar prémer el botó. La seva mare va entrar i va dir:

-Va, Marc, acaba els deures.-

-Mare ja els he acabat.-

-Ha val..., doncs anem a esmorzar.-

En Marc va baixar cap a la cuina i es va preparar l'esmorzar, la mare va entrar a la cuina i li va dir:

-Marc, em sento com molt estranya com si alguna cosa m'ha tocat i no me n'he assabentat, tinc alguna cosa?-

-No mare...-

En Marc va acabar de esmorzar i sen va anar a la dutxa.

Quan va acabar va entrar a vestir-se i es va preparar la motxilla per a la tarda anar al curset de natació.

En Marc ja ho tenia tot bé així que se'n va anar a dinar.

Li van preparar el dinar que més li agradava, i en Marc tot content va obrir els regals, de sobte veu un telèfon nou i un diari per dibuixar.

Tot content en Marc va acabar de menjar i se'n va anar amb el seu nou telèfon a la piscina.

Ell va estar pensant un segon...

-jo abans de fer els deures li he dit al pare que els anava a fer... Perquè m'ha vingut a demanar la mare si els feia?...-

En Marc va agafar el bolígraf i el va prémer. De sobte la senyora que passava per allà i els ocells també els cotxes es van parar i ell espantat el va prémer de nou:

-un moment..., que guai!, es el millor regal!.-

En Marc va seguir i el va anant fent servir sense dir res a ningú i sempre li anava bé, el feia servir en ocasions especials. Així que si vosaltres trobeu algun bolígraf així haureu de pensar amb en Marc.

Conte contat aquest conte s'ha acabat.

Marina Martí

Accèssit

Pseudònim: Hakuna Matata

Categoria: F

Modalitat: Prosa

Títol: El conte diferent

-Mama! M'expliques un conte abans d'anar a dormir?- pregunta en Pau.

-Ara pujo a l'habitació, comença a triar quina història vols que et llegeixi- respon cridant la seva mare des de la cuina.

-Quin vols que t'expliqui?- pregunta un cop a l'habitació.

-Els tres porquets!- exclama en Pau.

-Aquest? Si ja te'l saps de memòria!

-Sí, sí... uull aquest, és el meu conte preferit!- suplica en Pau.

-Va que començo... Hi havia una vegada tres porquets que es volien menjar el llop...

-Com? El conte no és així- rondina en Pau.

-Perquè està canviat? normalment no és així?- pregunta la mare estranyada.

-Doncs llegeix la Caputxeta Vermella- diu en Pau trist però amb esperança.

-Hi havia una vegada un llop que portava una caputxa vermella...

La mare para en sec. No entén res, ni ella ni en Pau, de tot això...

-Aquest tampoc és així!- torna a rondinar en Pau amb els ulls negats d'aigua.

-Algú ha canviat els contes mama! Aquest llibre està maleït!- exclama en Pau amb plors.

-Va no siguem pessimistes, segur que té alguna explicació, només cal ordenar-los però això ja ho farem demà, ara descansa que ja és molt tard.- Diu la mare amb tendresa tapant en Pau amb el llençol.

-Bona nit...-diu la mare.

-Bona nit mama- li respon en Pau.

Avui al matí en Pau s'ha despertat amb moltes ganes d'endreçar el llibre i l'ha anat a buscar, s'ha posat a mirar i ha vist que no només aquests contes s'havien canviat, sinó, les set cabretes també s'havia barrejat, així deia:

-Hi havia una vegada set llops que...

-No, no és així!- ha rondinat en Pau

La mare el sent i corre a ajudar-lo.

-Vols que t'ajudi?- pregunta la mare.

-Sí tardaré una bona estona...

Així que han començat a treballar agafaven parts del conte i els reescriuien perquè fossin com sempre han estat. Al cap d'hores de treball intens...

-Per fi, avui ja podré escoltar un conte com deu mana!- exclama en Pau orgullós de la feina feta.

La mare ha anat al menjador i mirant el rellotge ha dit:

-Què? Ja són les 16:00 de la tarda?!

-S'ha fet tardíssim!- exclama en Pau.

Cansats descansen una estona, juguen... Com que és cap de setmana no hi ha cap pressa. Ara s'ha fet tard i la mare crida:

-Pau, és hora de dormir!- encara acabant de desparar la taula després de sopar.

-Mama! M'expliques un conte abans d'anar a dormir?- torna a pregunta en Pau.

-Ara pujo a l'habitació, comença a triar quina història vols que et llegeixi- respon cridant la seva mare com el dia anterior.

-Avui... els tres porquets ahir no el vam acabar- diu en Pau amb cara de nen adorable.

-D'acord... Hi havia una vegada tres llops que...

-Que no els hem ordenat?- pregunta en Pau confós sense entendre res.

-Això és un caos, algú els ha tornat a desendreçar un altre cop- diu la mare pensativa.

-Qui voldria desendreçar un conte?- pregunta en Pau intentant descobrir el culpable.

-Algú que no li agrada com són, però aquí no li agraden aquets contes?- es pregunta la mare.

-El dolent, el llop, potser no li agrada com acaben les històries, podria ser això.

-Ets molt llest jovenet, m'has descobert- va dir una veu desconeguda que venia de sota el llit.

-Has set tu?

Va sortir de sota el llit un llop en miniatura adorable.

-No m'agrada ser el dolent, jo no sóc així, tots els nens em tenen por i ja n'estic fart- va dir el llop.

- Té raó, això no és just- va dir la mare.

-I si deixem el conte com ara està? així serà un llibre únic al món.

-Faries això per mi?- va preguntar el llop amb esperança.

-Per suposat, serà el millor conte, el diferent però més divertit, segur que els tres porquets alguna vegada també han fet una malifeta- va dir en Pau amb un somriure a la cara.

Així s'acaba la història d'aquest conte canviat, perquè no tot ha de ser com sempre ha estat perquè els canvis són necessaris per poder tirar endavant, i tu, si tu, no tinguis por de ser diferent que no passa res, ningú és igual i ningú mai ho serà.

Berta Espona

3r premi

Pseudònim: Jambó

Categoria: F

Modalitat: Prosa

Títol: Diari d'un gos

Jo l'estiu passat vaig anar a un poblet anomenat...Machu Picchu! (en realitat no és realitat, però no sé més noms de llocs). Sóc en Bunny, suposo que després d'haver llegit aquest diari pensareu diferent de mi , doncs us ho dic perquè us prepareu, resulta que sóc un gos, i aquest és el meu diari de gos:

1 anotació:

Sóc un gos salsitxa, i no és perquè m'encantin les salsitxes però.. d'acord reconec que una mica si, jo sóc molt esverat i juganer.(A vegades diuen que sóc una mica tonto però no és veritat) m'estimo molt els meus amos: l'Helena i en Max. Ara us explicaré l'estiu passat dels meus amos. Quan vam arribar al ... "Machu picchu" l'Helena estava súper emocionada, en canvi en Max només volia passar el dia jugant amb aquelles maquinetes que tenen botonets i que els gossos tenim prohibidíssim tocar perquè diuen que amb una sola baba s'espantia. Doncs com deia l'Helena volia obrir una paradeta de les seves per vendre-hi llimonada o braçalets o fins i tot fer pa i coses per l'estil.

Tot i estar de vacances, els pares de l'Helena i en Max estaven molt enfeïnats, perquè el pare era, i encara és, inspector privat i estava investigant un cas molt important. I la mare era, i continua sent científica, ella si que tenia vacances però igualment tenia el seu laboratori muntat en el despatx de la casa vora el mar, però això no els importava, del que sempre parlaven l'Helena i en Max era del seu pare, més aviat de la seva feina perquè estaven fascinats de la feina del seu pare i sempre deien el mateix:

-Uau , si el pare se'n surt d'aquesta voldrà dir que serà un inspector molt bo!-Deia l'Helena.

-Jo això ho tinc assumit des de fa molt, però el que vull saber jo és com s'ho haurà

de fer el pare per resoldre aquest cas!!-Deia el Max tot sobrat.

I jo els hi deia:- Bul, bul, bul!!!-Però no m'entenien, la veritat no costa tan entendre que vull que em donin unes salsitxes per menjar! O serà que vosaltres tampoc m'enteneu???

Deixem-ho córrer, els dos germans sabien tot això a causa que el pare cada dia a l'hora de sopar els explicava una mica més. Resulta que en el poble, no havien vingut expressament a fer vacances, almenys per el pare en aquell petit poblet vora el mar hi vivia un traficant de droga (no se que és ni m'importa).

El pare ho descriu així.

2na anotació:

Substància addictiva que interfereix en el sistema nerviós d'una persona i li pot alterar la seva percepció.(M'he quedat igual). La veritat feia dies que l'Helena i en Max em portaven a passejar sovint,(però no em donaven gaires salsitxes) el que sospitava era que no ho feien per mi sinó per interès al misteri de la groga o com es digui, si fa o no fa és el mateix.

Total que caminant vam veure una furgoneta passant a tota castanya, i això ens va semblar molt estrany però no hi podíem fer res, i per tant vam seguir, però l'Helena i en Max es van comprar un gelat i a mi no em van deixar tastar-lo!

(d'això me'n recordaré sempre). Quan ja estàvem de camí cap a casa a la vora del mar vam veure la furgoneta aparcada en un garatge, s'havien deixat el portal obert, i segur que no t'ho creuràs però estava ple de salsitxes penjades en un fil i agafades amb una pinça d'estendre, l'Helena i en Max van pensar que tot això era molt paranormal, jo no podia pensar tenint al davant dels bigotis més salsitxes juntes de les que he menjat ni menjaré en tota la meua vida, no ho havia vist mai ni crec que ho torni a veure en tota la meua vida ni de la que em queda , (a més a hores d'ara haurien de saber que jo no puc pensar amb l'estomac buit), semblava com si l'Helena i en Max ja no pensessin en mi!! Espereu la cosa millora, quan vam arribar a casa l'Helena em va posar tres salsitxes al plat i en Max d'amagat perquè no el veiés ningú m'hi va posar quetxup, com a mi m'agrada. (Retiro el que vaig dir abans de que ja no pensaven en mi). Aquell dia vaig anar a fer nones molt d'hora perquè al dia següent, segons el pare deia que seria un

dia molt llarg perquè es veu que el pare hauria de seguir a l'home de la furgoneta, perquè segons el superior del superior del superior del pare era un dels sospitosos, i deia que seria un dia molt llarg perquè jo l'acompanyaria, perquè com ja he dit l'hauríem de seguir d'incògnit i fer veure que passejava a un gos, és aquí on entro en acció.

Quan ens vam despertar el pare i jo vam anar a la casa on vam veure la furgoneta i vam veure com l'home de la casa sortia, el vam seguir uns metres més enllà, al cap de set minuts caminant vam veure com s'aturava en un bar a prendre una "Cerveza". El pare el va seguir i a sobre es va prendre tres torrades amb mantega mentre estava treballant!! És igual, el pare em va lligar a una pota de la taula i jo li feia morros, mentre el pare endrapava torrades l'home de la furgoneta enviava missatges per la maquineta que els gossos tenim prohibit tocar perquè amb una baba s'espantia, sense parar, (en aquell moment em tenien marginat!!). De manera que em vaig escapar (però tornaria a casa!). I així ho vaig fer, em vaig deslligar del nus tan mal fet que el pare m'havia fet i vaig anar cap a casa.

De camí em va vèncer l'olor de les salsitxes i em vaig encaminar cap a la casa de la furgoneta, em vaig adonar de que el portal del garatge de les salsitxes tornava a estar obert!! De manera que hi vaig entrar, (però en podria agafar una de préstec i llavors els hi tornaria, o no, qui sap). Quan vaig entrar quasi em desmaio de l'olor, no perquè fos dolenta, si no per la bona olor que feia, allà si que s'hi respirava com deu mana! Però seguim, vaig entrar en vaig agafar tres i me'n vaig anar, el que passava era que no m'hi cabien totes a la boca, i per tant una em va caure pel camí, vaig retrocedir per agafar-la i vaig veure una pols blanca que sortia de dins de la salsitxa, (vaig pensar que podia ser la groga o com es digui i crec que no em vaig equivocar). Com que sóc un gos no podia ser cap detectiu (tot hi que podria provar-ho de ser-ne un) li vaig facilitar la feina al pare, vaig agafar la salsitxa per una punta i l'altre punta anava deixant un rastre de pols de groga, vaig anar caminant fins al bar i així quan el pare s'aixequés per tornar a casa veuria el caminet que he deixat, el seguirà i pam!!!, L'enxamparà amb les mans a la massa. I així s'acabarà arreglant tot, però ningú sabrà la pura veritat a

menys que el pare ho acabi deduint(cosa impossible).

I així va ser com es va acabar el misteri de la groga, qui hauria dit que un diari de gos podria explicar tantes coses a través de lletres, m'acomio de vosaltres perquè tinc tres salsitxes al plat que m'estan esperant, i ves a saber si tenen quetxup...

Alicia Martí

2n premi

Pseudònim: Flag

Categoria: F

Modalitat: Prosa

Títol: El cor i en Bernat

Vet aquí una vegada un cor. Sí, sí, ho heu sentit bé! Un cor sense amo. Aquest cor era molt especial perquè cada dia ajudava a una persona diferent. El cor vivia en un poble on els seus habitants no tenien cor. Ell era diferent, feia bones les persones amb les que es trobava.

Un dia, el cor es va trobar en Bernat, un nen molt ben plantat i molt ben educat. En Bernat va veure el cor passejant, el va agafar i li va dir:

-Que fas aquí, tu sol?

El cor li va dir que estava buscant persones necessitades, per ajudar-les.

En Bernat li va dir:

-Cor, jo no sóc dolent però necessito un amic, perquè tots els nens d'aquesta ciutat són dolents.

-D'acord!-Va dir el cor amb ganes.- Però necessito que m'ajudis a canviar la ciutat per a bé.

Els dos amics varen començar a arreglar tota la ciutat i a totes les persones. Van poder canviar a tothom menys a una, la senyora Amèlia.

L'Amèlia era una senyora de 84 anys que feia bruixeria i vivia en una casa abandonada. El cor i en Bernat volien ajudar a la vella i li van pintar la casa de color blau. La senyora, en veure tot allò, es va enfadar a més no poder i va jurar que els hi faria la vida impossible.

La vella va buscar conjurs per convertir-los en ogre, i va trobar-ne un que consistia en bullir dues roses amb dues llengües de ratolí i un pèl de gos. I la va fer. L'Amèlia,

un cop haver acabat la poció, va disfressar-se perquè no la coneguessin i va anar al centre de la ciutat, per veure si trobava en Bernat i el cor.

Els va trobar de seguida i els va oferir que provessin el seu nou suc de maduixa.

El cor en va beure un glop i es va convertir en humà. En Bernat també en va veure, però no el va afectar.

La vella en veure que no feia res, es va beure fins a l'última gota del suc de maduixa. Però ella sí que es va convertir en ogre.

La senyora no havia llegit que si la poció la bevia una persona bona li passava una cosa bona; en canvi, si la bevia una persona dolenta es convertiria el ogre.

L'Amelia va fugir al bosc plorant.

I conte contat ja s'ha acabat.

Naiara Arrieta

1r premi